

Tax24

Przegląd interpretacji i orzeczeń podatkowych z komentarzem

Deloitte. Codziennie na Twoim biurku.

Deloitte jest pionierem w wykorzystaniu nowoczesnych technologii. Oferujemy przedsiębiorcom największy na rynku pakiet bezpłatnych, elektronicznych publikacji, aby codziennie mogli podążać za najnowszymi zmianami w prawie i biznesowymi trendami. Jako pierwsza firma doradztwa podatkowego w Polsce wprowadziliśmy webcasty - wirtualne seminaria z udziałem naszych specjalistów. Sprawdź, jak każdego dnia możesz wykorzystać możliwości, jakie daje Ci Deloitte. Już dziś zarejestruj się na: www.deloitte.com/pl/subskrypcje.

Przejęcie przez jedyne go udziałowca majątku likwidowanej spółki a VAT

Organ: Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie

Data: 30-12-2008

Sygnatura: 1PPP1/443-1956/08-2/BS

Typ dokumentu: Interpretacja indywidualna

Teza

Przeniesienie przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 55¹ KC jako majątku polikwidacyjnego nie powoduje powstania obowiązku podatkowego w VAT. Przekazanie jednemu wspólnikowi składników majątku, nietworzących przedsiębiorstwa (pozostałych po zaspokojeniu wierzycieli oraz złożeniu sum spornych do depozytu sądowego) nie stanowi dostawy towarów ani świadczenia usług w rozumieniu ustawy o VAT z 2004 r. i w konsekwencji nie podlega VAT. Przekazanie majątku, które nie podlega VAT, nie powoduje konieczności dokonania korekty, o której mowa w art. 91 ust. 4 i 5 ustawy o VAT z 2004 r.

Stan faktyczny

Przedmiotem działalności spółki jest wynajem powierzchni biurowych i magazynowych. Majątek obejmuje przedsiębiorstwo, w skład którego wchodzi m.in. prawo własności do nieruchomości, a także umowy najmu dotyczące tej nieruchomości. Jedyne go udziałowiec spółki ma zamiar podjąć uchwałę o likwidacji spółki i wszczęć postępowanie likwidacyjne. Rozważa dwa scenariusze.

1) Przeniesienie przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 55¹ KC. W trakcie postępowania likwidacyjnego udziałowiec przejmie wszystkie istniejące w momencie likwidacji zobowiązania spółki i wstąpi we wszystkie umowy handlowe zawarte z kontrahentami. Majątek i inne elementy przedsiębiorstwa spółki nie zostaną upłynnione, lecz w całości przekazane udziałowcowi po zakończeniu procedury likwidacyjnej.

2) Przeniesienie majątku niestanowiącego przedsiębiorstwa. Jest bardzo prawdopodobne, że w momencie przekazania udziałowcowi majątku likwidacyjnego nie będzie on stanowił już przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 55¹ KC. W rezultacie podziałowi pomiędzy wspólników podlegałyby jedynie poszczególne elementy majątku rzeczowego spółki.

Czy przekazanie przez spółkę przedsiębiorstwa w formie majątku likwidacyjnego nie powoduje powstania obowiązku podatkowego w zakresie VAT? Czy przekazanie udziałowcowi składników majątku nietworzących przedsiębiorstwa stanowi dostawę towarów albo świadczenie

usług w rozumieniu ustawy o VAT z 2004 r.? Czy spółka będzie zobowiązana do dokonania korekty, przekazując majątek niepodlegający VAT?

Komentarz Deloitte

Pismo Ministra Finansów dotyczy trzech kwestii, z których na największą uwagę zasługuje ta dotycząca obowiązku wykazania VAT należnego w przypadku przekazania udziałowcom majątku likwidacyjnego, gdy ten nie stanowi przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 55¹ Kodeksu cywilnego (w przeciwnym wypadku zastosowanie znajdzie wyłączenie z opodatkowania określone w art. 6 pkt 1 ustawy o VAT z 2004 r.). Jak dotąd dominujące stanowisko wyrażane w znanych nam urzędowych interpretacjach prawa podatkowego było takie, iż transfer majątku na rzecz udziałowców (akcjonariuszy) w ramach procesu likwidacyjnego stanowi nieodpłatną dostawę towarów (nieodpłatne świadczenia usług), o których mowa w art. 7 ust. 2 i art. 8 ust. 2 ustawy o VAT z 2004 r. A to z kolei oznaczało, że jeżeli likwidowanej spółce przysługiwało prawo do odliczenia VAT naliczonego przy zakupie przekazywanego majątku, jego transfer w ramach likwidacji rodził obowiązek naliczenia VAT należnego. Warto w tym miejscu przytoczyć stanowisko Dyrektora IS w Bydgoszczy wyrażone w piśmie z 4 czerwca 2008 r. (ITPP1/443-311/08/BS), w którym organ podatkowy stwierdził, iż „przeniesienie prawa do nieruchomości na jednego udziałowca spółki w wyniku jej likwidacji mieści się w kategorii wszelkie inne przekazanie towarów bez wynagrodzenia”. Przyjmując to założenie, organ ten uznał, iż do określenia konsekwencji podatkowych przekazania nieruchomości udziałowcowi zastosowanie znajdzie art. 7 ust. 2 ustawy o VAT z 2004 r. Równie niekorzystne było orzeczenie WSA w Warszawie (III SA/Wa 929/07).

Tymczasem w analizowanej interpretacji Minister Finansów słusznie zgodził się ze stanowiskiem podatnika, że do zaistnienia czynności opodatkowanej niezbędny jest element „woli” strony dokonującej dostawy do przeniesienia prawa do rozporządzania towarem lub wykonania usługi (na element ten, jako warunek konieczny do zaistnienia odpłatnej dostawy, wskazywał również w swych wyrokach ETS). Natomiast w przedmiotowym stanie faktycznym transfer majątku likwidacyjnego następuje z mocy przepisów Kodeksu spółek handlowych, a więc niejako „automatycznie”. W związku z tym, że w takiej sytuacji brak jest aktywnego udziału podmiotu świadczącego, nie można skutecznie twierdzić, iż spółka dokonuje dostawy towarów na rzecz udziałowców. W mojej ocenie, uzasadniony (i słusznie

zaakceptowany przez Ministra Finansów) jest również argument, że nieobjęcie opodatkowaniem transferu majątku likwidacyjnego wynika z faktu, iż jego otrzymanie przypomina w swej naturze uzyskanie dywidendy. Bowiem w jednym i drugim przypadku, prawo do otrzymania świadczenia - czy to pieniężnego czy rzeczowego - wynika z samego faktu posiadania udziałów, a nie np. z wykonania usługi na rzecz wypłacającego dywidendę (przekazującego majątek).

Podstawa prawna

- art. 8 ust. 1 pkt 2, art. 91 ust. 4 i 9 oraz 96 ust. 6 ustawy z 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. nr 54, poz. 535 ze zm.),
- art. 474 ustawy z 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz.U. nr 94, poz. 1037),
- art. 55¹ ustawy z 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz.U. nr 16, poz. 93).

Autor: **Sławomir Czajka**

Global Tax24

Dnia 12 lutego 2009 r. ETS stwierdził, iż art. 6 ust. 2 lit. a i art. 17 ust. 2 VI Dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że nie mają one zastosowania do wykorzystywania towarów i usług zaliczonych do aktywów przedsiębiorstwa do celów realizacji czynności innych niż podlegające opodatkowaniu czynności podatnika, a VAT podlegający zapłaceniu z tytułu nabycia towarów i usług dotyczących takich czynności nie podlega odliczeniu (C-515/07).

Dlaczego otrzymanie premii pieniężnej nie podlega opodatkowaniu?

Organ: Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy

Data: 20-01-2009

Sygnatura: I SA/Bd 735/08

Typ dokumentu: Wyrok

Teza

Przedmiotem opodatkowania VAT mogą być usługi bądź dostawy w rozumieniu przepisów ustawy o VAT z 2004 r. Ustawa nie wskazuje, żeby przedmiotem opodatkowania były czynności mające jednocześnie cechy usługi i dostawy. Taki charakter – jednocześnie usługi i dostawy – ma otrzymanie premii pieniężnej. Zatem otrzymanie premii pieniężnej nie może w konsekwencji podlegać VAT.

Stan faktyczny

Podatnik zawarł z kontrahentami umowy, na mocy których przysługują mu premie pieniężne przyznawane, gdy przekroczy określoną wysokość obrotów zakupu towarów. Miał on wątpliwość, czy otrzymanie premii pieniężnej należy traktować jako świadczenie wyłączone od opodatkowania VAT. Dlatego zwrócił się o wydanie interpretacji podatkowej w tym przedmiocie. Podatnik twierdził, iż otrzymana premia pieniężna nie odnosi się do konkretnej dostawy, ale jest nagrodą za całość dostaw w danym okresie, a zatem nie powinna podlegać VAT, ponieważ przyznane świadczenie nie jest zapłatą za świadczenie usługi. Organ podatkowy uznał stanowisko podatnika za nieprawidłowe. Twierdził, że w sytuacji gdy premie wypłacane są z tytułu dokonywania nabyć określonej ilości towarów w określonym czasie, ale nie są związane z żadną konkretną dostawą, to muszą być związane z określonymi zachowaniami nabywcy, a zatem ze świadczeniem usług przez nabywcę otrzymującego premię, które podlegają opodatkowaniu na ogólnych zasadach. Sprawa trafiła do WSA.

Komentarz Deloitte

Omawiany wyrok wpisuje się w powszechną linię orzecznictwa sądów administracyjnych dotyczącą traktowania na gruncie VAT tzw. premii pieniężnych i potwierdza, że otrzymanie przez nabywcę premii pieniężnej w związku ze zrealizowaniem przez niego określonego progu obrotów nie powinno być traktowane jako otrzymanie wynagrodzenia za rzekome świadczenie usług, które miałyby stanowić czynność opodatkowaną VAT. Jednocześnie warto mieć na uwadze, iż stanowiska prezentowane przez organy podatkowe w tej samej kwestii są z kolei w znacznej części odmienne (organy wskazują najczęściej na konieczność traktowania otrzymywanej premii pieniężnej jako wynagrodzenia za usługi, które powinny podlegać VAT).

Sąd nie podzielił stanowiska organu podatkowego, który twierdził, iż otrzymanie premii jest stosunkiem dwustronnie zobowiązującym, w ramach którego premia stanowi wynagrodzenie z tytułu określonego zachowania nabywcy, w szczególności stwierdzając, że ta sama czynność (sprzedaż towarów) nie może jednocześnie stanowić dostawy towarów i świadczenia usług, jako czynności opodatkowanych na gruncie VAT, co bezpośrednio wynika z brzmienia art. 8 ust. 1 ustawy o VAT z 2004 r. Przyjęcie stanowiska zaprezentowanego przez organ podatkowy prowadziłoby do ekonomicznego podwójnego opodatkowania transakcji, co stoi w sprzeczności z konstytucyjnymi zasadami równości i powszechności opodatkowania, jak również z podstawowymi założeniami unijnego systemu podatku od wartości dodanej. Uzasadniając swoje stanowisko, sąd odwołał się również do dorobku orzeczniczego ETS, orzecznictwa innych sądów administracyjnych w Polsce w podobnych sprawach, jak również piśmiennictwa, jako źródeł potwierdzających przyjętą przez WSA w Bydgoszczy linię argumentacji.

Przedmiotowy wyrok niewątpliwie zasługuje na aprobatę zarówno z punktu widzenia samego rozstrzygnięcia, jak i zaprezentowanej w nim argumentacji, niemniej jednak w kontekście stanowisk prezentowanych przez niektóre organy podatkowe przedmiotowa kwestia nadal rodzi liczne wątpliwości w zakresie jej prawidłowego traktowania na gruncie VAT. W tym kontekście z perspektywy zarządzania ryzykiem podatkowym wskazane jest każdorazowe analizowanie specyfiki danych transakcji pod kątem ich prawidłowego ujęcia dla celów VAT, jednocześnie pamiętając, iż niezwykle ważną kwestią w kontaktach z władzami skarbowymi jest odpowiednie udokumentowanie danych transakcji i związanych z nimi rozliczeń.

Podstawa prawna

- art. 8 ust. 1 ustawy z 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. nr 54, poz. 535 ze zm.).

Autor: **Dominik Arędzki**

Global Tax24

Dyrektywa 2008/8/WE wprowadza zmiany do Dyrektywy 2006/112/WE, które zaczną obowiązywać od 1 stycznia 2010 r. Nowe regulacje dotyczą m.in. miejsca opodatkowania świadczonych usług. Już wkrótce w przypadku transgranicznego świadczenia usług zasadą generalną będzie konieczność rozliczenia usług przez nabywcę (samonaliczenie VAT). W związku z tym konieczne będzie nie tylko częstsze składanie deklaracji, lecz także objęcie obowiązkiem raportowania wielu nowych transakcji. (oprac. ZZWP Deloitte)

Transgraniczne połączenie się spółek a moment sukcesji podatkowej

Organ: Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie

Data: 27-11-2008

Sygnatura: IPPB3/423-1373/08-2/AG

Typ dokumentu: Interpretacja indywidualna

Teza

Przepisy Ordynacji podatkowej, interpretowane zgodnie ze znowelizowanymi przepisami Kodeksu spółek handlowych, wskazują, że w wyniku transgranicznego połączenia się z polskimi podmiotami, oddział banku francuskiego stanie się faktycznym sukcesorem praw i obowiązków podatkowych przejmowanych podmiotów oraz powinien kontynuować rozliczenia podatkowe prowadzone przez spółki przejmowane. Sukcesja praw i obowiązków podatkowych nastąpi w dniu, w którym zgodnie z regulacjami francuskimi połączenie spółek stanie się skuteczne.

Stan faktyczny

Francuski bank prowadzi w Polsce działalność poprzez lokalny oddział. Zgodnie z art. 5 ust. 1 polsko-francuskiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania oddział ten stanowi opodatkowany w Polsce zakład przedsiębiorcy francuskiego. Bank planuje dokonanie transgranicznego połączenia z instytucjami finansowymi działającymi w Polsce. W pierwszym etapie restrukturyzacji planowane jest nabycie akcji polskich podmiotów. Kolejnym etapem będzie transgraniczne połączenie, w którym bank będzie spółką przejmującą, natomiast polskie podmioty będą spółkami przejmowanymi. Zgodnie z art. 494 KSH w wyniku połączenia bank stanie się prawnym sukcesorem polskich podmiotów. Na skutek połączenia z polskimi podmiotami dojdzie do faktycznego przeniesienia na oddział składników majątkowych należących do polskich podmiotów, jak również wstąpienia przez bank (za pośrednictwem oddziału) do umów z klientami zawartych przez polskie podmioty. Czy dojdzie do sukcesji na spółkę przejmującą przewidzianych w przepisach prawa podatkowego praw i obowiązków spółek przejmowanych? Czy z uwagi na fakt, że podmiot przejmujący nie ma w Polsce siedziby lub zarządu, prawa i obowiązki podatkowe podmiotów przejmowanych powinny zostać przypisane do oddziału? Czy dniem, w którym bank wejdzie w prawa i obowiązki spółek przejmowanych, będzie dzień, w którym połączenie dojdzie do skutku zgodnie z odpowiednimi przepisami prawnymi regulującymi moment transgranicznego łączenia się spółek?

Komentarz Deloitte

Pomimo że regulacje dotyczące połączenia polskiej spółki ze spółką z Unii Europejskiej (połączenie transgraniczne) zostały wprowadzone do Kodeksu spółek handlowych już ponad pół roku temu, połączenia takie stanowią cały czas nowość na gruncie prawa polskiego. Brak praktyki stosowania obowiązujących przepisów prowadzi do szeregu praktycznych wątpliwości, zarówno na gruncie prawa handlowego, jaki i podatkowego. Należy tutaj wskazać, że polskie regulacje w zakresie połączeń transgranicznych mające na celu implementację Dyrektywy w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku łączenia (...) zostały ograniczone do wprowadzenia przepisów potwierdzających, że w przypadku połączenia transgranicznego co do zasady (poza wyjątkami określonymi w ustawie o CIT) nie występuje opodatkowanie spółki przejmującej. W pozostałych regulacjach zarówno ustawy o CIT, jak i Ordynacji podatkowej brak jest wyraźnego odwołania do połączeń transgranicznych. W szczególności przepisy Ordynacji podatkowej, regulujące kwestie związane z sukcesją podatkową w przypadku połączenia, nie wskazują wprost, że powinny być one stosowane również w przypadku połączenia pomiędzy polską spółką a spółką z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

Omawiana interpretacja stanowi potwierdzenie istniejących wątpliwości związanych ze stosowaniem przepisów o połączeniach krajowych do połączeń transgranicznych. Organy potwierdzają w niej, że zasada sukcesji uniwersalnej, będąca kluczowym elementem podatkowej konstrukcji łączenia spółek, powinna być stosowana również w przypadku połączenia transgranicznego. W konsekwencji, zgodnie z omawianą interpretacją, w przypadku przejścia polskiej spółki przez podmiot z innego kraju Unii Europejskiej, wszelkie prawa i obowiązki podatkowe polskiej spółki staną się prawami i obowiązkami spółki niebędącej polskim rezydentem. Urząd potwierdził również, że w przypadku istnienia w Polsce oddziału spółki zagranicznej, będącego zakładem w rozumieniu umów o unikaniu podwójnego opodatkowania, prawa i obowiązki te powinny być przypisane do tego oddziału. Z praktycznego punktu widzenia istotne jest również określenie momentu wstąpienia przez spółkę przejmującą w prawa i obowiązki spółki przejmowanej, a więc momentu, od którego wszelkie rozliczenia podatkowe powinny być prowadzone przez spółkę przejmującą. Urząd, biorąc pod uwagę regulacje dyrektywy w sprawie transgranicznego łączenia się spółek kapitałowych, potwierdził, że określenie momentu połączenia powinno

nastąpić zgodnie z prawem właściwym dla spółki powstałej w wyniku połączenia.

Wydaje się, że zapoczątkowana przez organy podatkowe linia interpretacyjna idzie w kierunku stosowania przepisów dotyczących połączeń krajowych, również w przypadku połączeń transgranicznych. Jednak brak wyraźnego wskazania na zastosowanie tych przepisów może prowadzić do szeregu wątpliwości i w konsekwencji z jednej strony do zwiększenia ryzyka kwestionowania przez organy podatkowe skutków podatkowych połączeń transgranicznych, z drugiej natomiast do możliwości osiągnięcia dodatkowych korzyści podatkowych nieprzewidzianych przez przepisy dyrektywy.

Podstawa prawna

- art. 93 § 2 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2005 r. nr 8, poz. 60 ze zm.),
- art. 494 ustawy z 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz.U. nr 94, poz. 1037 ze zm.),
- art. 5 ust. 1 umowy z 20 czerwca 1975 r. między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Republiki Francuskiej w sprawie zapobieżenia podwójnemu opodatkowaniu w zakresie podatków od dochodu i majątku (Dz.U. z 1977 r. nr 1, poz. 5),
- Dyrektywa 90/434/WE w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku łączenia, podziałów, wydzielen, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów dotyczących spółek różnych Państw Członkowskich oraz przeniesienia statutowej siedziby SE lub SCE pomiędzy Państwami Członkowskimi (Dz.Urz. UE L nr 225),
- Dyrektywa 2005/56/WE z 26 października 2005 r. w sprawie transgranicznego łączenia się spółek kapitałowych (Dz.Urz. UE L nr 310)

Autor: **Dorota Kacprzak**

Global Tax24

Dnia 22 stycznia 2009 r. ETS stwierdził, że w sytuacji kiedy spółka kapitałowa będąca rezydentem ma w innej spółce kapitałowej pakiet udziałów lub akcji mniejszy niż 10%, to art. 56 TWE należy interpretować w sposób taki, że stoi on na przeszkodzie, aby zakaz odliczania zmniejszenia zysku związanego z takimi udziałami lub akcjami wchodził w życie wcześniej w stosunku do udziałów lub akcji w spółce niebędącej rezydentem aniżeli w stosunku do udziałów lub akcji w spółce będącej rezydentem (C-377/07). (oprac. ZZWP Deloitte)

Możliwość odliczenia darowizn na rzecz organizacji pożytku publicznego w UE

Organ: Europejski Trybunał Sprawiedliwości w Luksemburgu

Data: 27-01-2009

Sygnatura: C-318/07

Typ dokumentu: Wyrok

Teza

Jeżeli podatnik ubiega się w państwie członkowskim o możliwość odliczenia od podatku darowizn dokonanych na rzecz organizacji mających siedzibę w innym państwie członkowskim i uznanych tam za organizacje pożytku publicznego, darowizny te wchodzą w zakres postanowień traktatu dotyczących swobodnego przepływu kapitału, nawet jeśli są dokonywane w naturze w postaci przedmiotów codziennego użytku.

Artykuł 56 TWE sprzeciwia się przepisom państwa członkowskiego, na podstawie których, w odniesieniu do darowizn dokonanych na rzecz organizacji uznanych za organizacje pożytku publicznego, skorzystanie z odliczenia od podatku jest przyznane tylko w stosunku do darowizn dokonanych na rzecz organizacji mających siedzibę na terytorium kraju, bez jakiegokolwiek umożliwienia podatnikowi wykazania, że darowizna dokonana na rzecz organizacji mającej siedzibę w innym państwie członkowskim spełnia warunki nałożone przez te przepisy w celu przyznania tej korzyści.

Pytania prejudycjalne

1) Czy zakres stosowania swobodnego przepływu kapitału (art. 56 TWE) obejmuje darowizny rzeczowe w postaci przedmiotów codziennego użytku dokonane przez obywatela państwa członkowskiego na rzecz organizacji, które mają siedzibę w innym państwie członkowskim i które zgodnie z prawem tego państwa są uznane za organizacje pożytku publicznego?

2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy uregulowanie państwa członkowskiego, zgodnie z którym darowizny na rzecz organizacji pożytku publicznego są objęte przywilejami podatkowymi tylko wówczas, gdy organizacje te mają siedzibę na terytorium kraju – uwzględniając obowiązek weryfikacji przez organ podatkowy zeznań składanych przez podatnika i zasadę proporcjonalności (art. 5 akapit trzeci TWE) – jest sprzeczne ze swobodnym przepływem kapitału (art. 56 TWE)?

3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, czy Dyrektywa 77/799 wprowadza obowiązek korzystania przez organ podatkowy państwa członkowskiego, w celu wyjaśnienia stanu faktycznego zaistniałego w innym państwie członkowskim, z pomocy organów administracyjnych tego państwa członkowskiego, czy też można wskazać podatnikowi, że zgodnie z przepisami proceduralnymi jego państwa członkowskiego w odniesieniu do stanów faktycznych zaistniałych za granicą to na nim spoczywa obowiązek udowodnienia faktów (ciężar dowodu)?

Komentarz Deloitte

W analizowanym wyroku ETS uznał za naruszenie swobody przepływu kapitału ograniczenie możliwości odliczenia darowizn jedynie do darowizn dokonywanych na rzecz rezydenta państwa członkowskiego zezwalającego na dokonanie przedmiotowego odliczenia. Jednocześnie ETS orzekł, iż nic nie stoi na przeszkodzie, aby organy podatkowe wymagały od podatnika, który chce skorzystać z odliczenia, odpowiednich zaświadczeń czy też wszelkich innych dowodów pozwalających na ocenę, czy spełnione zostały przesłanki pozwalające na skorzystanie z odliczenia.

Z perspektywy tego wyroku istotne jest zwrócenie uwagi na zmiany wprowadzone przez polskiego ustawodawcę do ustawy o PIT oraz ustawy o CIT, które miały na celu usunięcie uchybień wskazanych przez Komisję Europejską. W konsekwencji 1 stycznia 2007 r. wprowadzono zapisy, zgodnie z którymi możliwe jest dokonanie odliczenia od podstawy opodatkowania darowizn przekazanych także na rzecz organizacji z innych państw członkowskich, jak również EOG, prowadzących działalność pożytku publicznego w sferze zadań publicznych, działających na podstawie przepisów regulujących działalność pożytku publicznego w danym państwie.

Co istotne, prawo do odliczenia takiej darowizny uzależnione jest od udokumentowania przez podatnika oświadczeniem wydanym przez daną organizację, że:

- 1) na dzień przekazania darowizny była ona organizacją równoważną do organizacji określonych w polskich przepisach o działalności pożytku publicznego i wolontariacie,
- 2) realizującą określone w tych przepisach cele i
- 3) prowadzącą działalność pożytku publicznego w sferze zadań publicznych.

Dodatkowo analizowane odliczenie może mieć miejsce jedynie w przypadkach, w których w ramach zawartej przez Polskę umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania lub na podstawie odrębnych przepisów przewidziano możliwość uzyskania przez polski organ podatkowy informacji podatkowych od odpowiednich organów państwa, na terytorium którego zagraniczna organizacja otrzymująca darowiznę ma siedzibę.

Podstawa prawna

- art. 5 ust. 3 i art. 56 Traktatu z 25 marca 1957 r. ustanawiającego Wspólnotę Europejską (Dz.U. z 2004 r. nr 90, poz. 864/2 ze zm.).

Autor: **Joanna Zawiejska-Rataj**

Global Tax24

W dniu 11 stycznia 2009 r. weszły w życie zmiany w ustawie o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów (Dz.U. z 1996 r. nr 149, poz. 703 z późn. zm.). Na uwagę zasługuje przede wszystkim rozszerzenie kręgu podmiotów uprawnionych do skorzystania z zabezpieczenia w postaci zastawu rejestrowego. Do tej pory zastaw rejestrowy mógł być ustanowiony wyłącznie w celu zabezpieczenia wierzytelności podmiotów wskazanych w ustawie. Obecnie przepisy ograniczają się do określenia przedmiotu regulacji, podczas gdy krąg podmiotów uprawnionych nie został w ogóle wskazany, w związku z czym zastaw rejestrowy może zostać ustanowiony na rzecz każdego podmiotu. (oprac. ZZWP Deloitte)

Opodatkowanie świadczenia likwidacyjnego ze spółki z o.o.

Organ: Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie

Data: 20-01-2009

Sygnatura: IPPB1/415-1266/08-2/EC

Typ dokumentu: Interpretacja indywidualna

Teza

Wartość świadczenia likwidacyjnego ze spółki z o.o. przypadająca do opodatkowania u osoby fizycznej – akcjonariusza spółki komandytowo-akcyjnej powinna uwzględniać wydatki poniesione przez spółkę komandytowo-akcyjną na nabycie udziałów w spółce z o.o., o ile wydatki te wcześniej nie były zaliczone przez spółkę komandytowo-akcyjną do kosztów uzyskania przychodów. A zatem wartość świadczenia otrzymanego w wyniku likwidacji spółki przypadająca do opodatkowania powinna zostać pomniejszona o poniesione przez spółkę wydatki na nabycie/objęcie udziałów, stosownie do posiadanego udziału w spółce komandytowo-akcyjnej.

Stan faktyczny

Wnioskodawczyni pozostaje obecnie akcjonariuszem w spółce komandytowo-akcyjnej. Spółka ta jest z kolei właścicielem udziałów w spółce z o.o. Ze względów ekonomicznych i prawnych rozważane jest obecnie wszczęcie procedury likwidacyjnej tej spółki z o.o. W związku z tym spółce komandytowo-akcyjnej jako współnikowi przysługiwać będzie świadczenie likwidacyjne. Ze względu na fakt, iż spółka komandytowo-akcyjna nie pozostaje samodzielnym podatnikiem podatku dochodowego, wartość świadczenia likwidacyjnego będzie podlegała opodatkowaniu w odniesieniu do każdego ze współników tej spółki, czyli w odniesieniu do wnioskodawczyni będącej osobą fizyczną – stosownie do ich udziału w zysku spółki. Czy wartość świadczenia likwidacyjnego ze spółki z o.o. przypadająca do opodatkowania u osoby fizycznej – akcjonariusza spółki komandytowo-akcyjnej powinna uwzględniać wydatki poniesione przez spółkę komandytowo-akcyjną na nabycie/objęcie udziałów w spółce z o.o.?

Komentarz Deloitte

W przedmiotowej interpretacji Minister Finansów, przeprowadzając całościową analizę przepisów ustawy o PIT, wskazał, że w przypadku zbycia przez spółkę komandytowo-akcyjną nabytych wcześniej przez nią udziałów w spółce z o.o., dla akcjonariusza tej spółki, będącego osobą fizyczną, powstaje przychód z kapitałów pieniężnych (zgodnie z art. 17 ust. 1 pkt 4 lit. c ustawy o PIT). Zgodnie z prezentowanym stanowiskiem jest to bowiem odrębne od działalności gospodarczej źródło przychodów, które obejmuje m.in. inne przychody z tytułu udziału w zyskach osób prawnych, których podstawą uzyskania są udziały (akcje) w spółce mającej osobowość prawną. Do tych ostatnich zaś zalicza się majątek uzyskany w wyniku podziału majątku likwidowanej spółki. Równocześnie przy ustalaniu dochodu z udziału w zyskach prawnych związanego z podziałem majątku likwidowanej spółki nie uwzględnia się wartości majątku otrzymanego w związku z likwidacją osoby prawnej w części stanowiącej koszt nabycia/objęcia udziałów w takiej spółce. Biorąc pod uwagę powyższe oraz opierając się na zasadzie transparentności spółek osobowych, Minister Finansów podkreślił, iż zgodnie z art. 8 ustawy o PIT wnioskodawca ma obowiązek opodatkowania wartości, ustalonej proporcjonalnie do jego prawa w udziale w zysku, świadczenia likwidacyjnego otrzymywanego ze zlikwidowanej spółki przez spółkę komandytowo-akcyjną, pomniejszonego jednakże o poniesione przez tę spółkę wydatki na nabycie udziałów w spółce z o.o., o ile te wydatki nie były zaliczone wcześniej do kosztów uzyskania przychodów. Należy zgodzić się ze stanowiskiem Ministra Finansów, iż przychody otrzymane w związku z likwidacją osoby prawnej stanowią, co do zasady, przychody z kapitałów pieniężnych. Dochód z udziału w zyskach osób prawnych stanowi bowiem pasywny rodzaj dochodów, w odróżnieniu od dochodów uzyskiwanych z prowadzonej działalności gospodarczej. Wartość podlegającego opodatkowaniu świadczenia likwidacyjnego podlega zaś pomniejszeniu o dokonane wcześniej wydatki na nabycie udziałów likwidowanej spółki. Niemniej jednak pewne wątpliwości może wzbudzać brzmienie art. 8 ustawy o PIT, zgodnie z którym dochody z udziału w spółce niebędącej osobą prawną określa się u każdego wspólnika proporcjonalnie do jego prawa w udziale w zysku i łączy się z innymi dochodami, z których dochód podlega opodatkowaniu według skali (z wyjątkiem przychodów z pozarolniczej działalności gospodarczej lub udziałów specjalnej produkcji rolnej).

Wydaje się jednak, iż przyjęta przez Ministra Finansów interpretacja wskazanego przepisu pozwala w tym przypadku na dokonanie proporcjonalnie alokacji do poszczególnych wspólników spółki osobowej przychodów osiągniętych z odrębnego źródła, jakim są przychody z kapitałów pieniężnych i opodatkowania ich u poszczególnych wspólników będących osobami fizycznymi 19% stawką podatku (art. 30a ust. 1 pkt 4 ustawy o PIT). Takie podejście potwierdzałoby także dotychczasową praktykę, zgodnie z którą pomimo iż dochody uzyskiwane z tytułu prowadzenia działalności w ramach spółek osobowych uważa się za przychody z działalności gospodarczej, istnieją w tym zakresie wyjątki, w tym uznanie przez Ministra Finansów spółki komandytowej jako narzędzia inwestycyjnego, a nie samodzielnego podmiotu gospodarczego.

Podstawa prawna

- art. 8 ust. 1 i art. 21 ust. 1 pkt 50a ustawy z 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2000 r. nr 14, poz. 176 ze zm.).

Autor: Adam Waclawczyk

Global Tax24

Od 1 stycznia 2010 r. wejdą w życie zmiany Dyrektywy VAT (2006/112/WE), które pośrednio nałożą również na polskich podatników dodatkowe obowiązki. Zgodnie ze zmianami wprowadzonymi Dyrektywą 2008/117/WE, co do zasady, podatnicy będą mieli obowiązek sporządzania informacji podsumowujących o dokonanych wewnątrzwspólnotowych dostawach towarów za każdy miesiąc kalendarzowy, a nie jak do tej pory – za okresy kwartalne. Obowiązek miesięcznej sprawozdawczości w zakresie świadczeń transgranicznych obejmie również wykonanie usług, dla których podatnikiem będzie ich nabywca. (oprac. ZZWP Deloitte)

Abonamenty medyczne nie są przychodem dla pracowników

Organ: Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

Data: 20-01-2009

Sygnatura: III SA/Wa 1916/08

Typ dokumentu: Wyrok

Teza

W przypadku abonamentów medycznych dla pracowników opłacanych ryczałtowo przez pracodawcę ważna jest treść art. 11 ust. 1 ustawy o PIT, zgodnie z którym w przypadku świadczeń nieodpłatnych istotny jest przychód rzeczywiście otrzymany. Opisany we wniosku sposób rozliczania usług medycznych nie pozwala ustalić świadczeń rzeczywiście otrzymanych przez pracowników i określić przychodu w PIT.

Stan faktyczny

Spółka zawarła z podmiotem prowadzącym działalność w zakresie świadczenia usług medycznych umowę w sprawie zapewnienia opieki medycznej pracownikom. Wynagrodzenie za usługi medyczne zostało określone w sposób ryczałtowy (w formie abonamentu) i jest płatne co miesiąc. Wysokość abonamentu nie jest uzależniona od liczby faktycznie wykonanych usług. Spółka płaci abonament niezależnie od tego, czy pracownik korzysta z opieki lekarskiej. Czy u pracowników powstaje nieodpłatne świadczenie w związku z zapewnieniem im przez spółkę opieki medycznej i czy spółka powinna doliczyć do przychodów pracownika z tytułu umowy o pracę wartość takiego nieodpłatnego świadczenia, nawet jeśli pracownik faktycznie nie skorzystał z usług medycznych w danym miesiącu? Minister Finansów wskazał, że w przypadku zakupu przez pracodawcę usług medycznych uprawniających pracowników do skorzystania z określonych świadczeń ich wartość stanowi przychód ze stosunku pracy. Podkreślił, że w przypadku ryczałtowej formy dokonywania rozliczeń z firmą świadczącą usługi medyczne fakt skorzystania lub nieskorzystania przez pracownika w danym miesiącu z usługi pozostaje bez wpływu na sposób opodatkowania przedmiotowych świadczeń. Organ uznał, że w momencie wykupu usług znana jest zarówno globalna kwota przypadająca do zapłaty, jak i liczba pracowników, dla których pracodawca wykupuje usługi medyczne. Możliwe jest więc ustalenie wysokości opłaty w odniesieniu do jednego pracowni-

ka. Kwota opłaty przypadającej na danego pracownika będzie stanowiła przychód ze stosunku pracy. Tym samym wartość świadczenia medycznego opłaconego za pracownika pracodawca ma obowiązek doliczyć do wynagrodzenia wypłaconego w danym miesiącu i od łącznej wartości obliczyć, pobrać i odprowadzić zaliczkę na podatek dochodowy według zasad przewidzianych dla opodatkowania przychodów ze stosunku pracy. Dodał, że jedynie świadczenia medyczne związane z obowiązkowymi badaniami, do których pracodawca jest zobowiązany przepisami Kodeksu pracy lub innych ustaw, są przychodem zwolnionym z opodatkowania. Sprawa trafiła do WSA.

Komentarz Deloitte

Wprawdzie sam komentowany wyrok nie budzi zasadniczych zastrzeżeń, jednak jego uzasadnienie dotyczące interpretacji ustawy o PIT budzi pewne wątpliwości. Sąd uznał mianowicie, że nie dochodzi do powstania przychodu po stronie pracownika, ponieważ niemożliwe jest ustalenie wartości przychodu faktycznie przez niego uzyskanego. W rozumieniu sądu takim świadczeniem jest bowiem usług medyczna, z której pracownik korzysta na podstawie umowy, jaką zawarł pracodawca z firmą oferującą tego rodzaju usługi w ramach opłaty ryczałtowej.

Tymczasem zauważyć należy, że podobny produkt, tj. możliwość korzystania z usług medycznych w ramach opłaty ryczałtowej jest standardowym produktem oferowanych zarówno pracodawcom, którzy mogą taką opieką objąć swoich pracowników, jak i osobom indywidualnym, którzy na podstawie takiej umowy mogą korzystać z usług medycznych bez limitu w ramach jednej, stałej, okresowej opłaty. Podstawowym elementem konstrukcji takiego produktu jest zapewnienie gotowości świadczenia usług medycznych w ramach opłaty ryczałtowej bez względu na faktyczne korzystanie z tych usług i jego rozmiar, a dopiero w ramach owej gotowości samo świadczenie usług medycznych. Innymi słowy, przedmiotem sprzedaży nie jest określona liczba określonego rodzaju usług medycznych, a sama gotowość do ich wykonywania w dowolnej liczbie na rzecz osób objętych umową. Celem zawarcia umowy nie jest więc nabycie określonych usług medycznych, a właśnie gotowości do ich świadczenia w ramach umowy, a dopiero w konsekwencji usług medycznych, których jednak liczby, rodzaju, charakteru, itp. nie sposób przewidzieć w momencie zawierania umowy.

Biorąc powyższe pod uwagę stwierdzić należy, że możliwa wydaje się inna niż przyjęta przez sąd interpre-

tacja przepisów ustawy o PIT. Można bowiem uznać, że pracodawca ponosząc koszty takiej ryczałtowej opłaty zapewnia nieodpłatny dostęp do usługi, polegającej właśnie na gotowości do świadczenia usług medycznych, a nie samych usług medycznych.

Opis stanu faktycznego wskazany w uzasadnieniu nie wskazuje jednoznacznie, czy ryczałtowa opłata ponoszona przez pracodawcę zależna była od liczby pracowników, czy była stałą opłatą ponoszoną okresowo bez względu na liczbę pracowników w danym okresie rozliczeniowym, czy w całym okresie obowiązywania umowy. Jeżeli bowiem opłata nie była zależna od liczby pracowników, ze względu na zmieniającą się liczbę pracowników w poszczególnych okresach, wydaje się, że nie sposób ustalić wartości przychodu pojedynczego pracownika, a to oznacza, że brak przychodu ze stosunku pracy po stronie pracownika. I to ten element stanu faktycznego wydaje się decydować o prawidłowości rozstrzygnięcia dokonanego przez sąd, a nie wskazane w uzasadnieniu elementy stanu faktycznego.

Podstawa prawna

art. 11 ust. 1 oraz art. 12 ust. 1 i 3 ustawy z 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2000 r. nr 14, poz. 176 ze zm.).

Autor: **Hubert Cichoń**

Global Tax24

Zapraszamy na kolejne bezpłatne, „wirtualne” spotkanie z ekspertami Deloitte. Najbliższe odbędzie się 25 lutego 2009, godz. 10:00–11:00 i dotyczyło będzie służebności przesyłu – wpływ zmiany KC na przedsiębiorstwa energetyczne i zakłady przemysłowe. Więcej informacji i rejestracja na www.deloitte.com/pl/webcast (oprac. ZZWP Deloitte)

Opodatkowanie przychodów z tytułu odpłatnego zbycia nieruchomości

Organ: Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie

Data: 21-01-2009

Sygnatura: I SA/Sz 616/08

Typ dokumentu: Wyrok

Teza

Z dniem 1 stycznia 2007 r. ustawodawca wprowadził całkowicie nowy system opodatkowania sprzedaży nieruchomości, który stosuje się wobec praw nabytych po tej dacie. Zgodnie natomiast z przepisami zawartymi w ustawie nowelizującej z 12 listopada 2006 r. do przychodu z odpłatnego zbycia nieruchomości nabytych przed 31 grudnia 2006 r. stosuje się zasady określone w dotychczasowym brzmieniu.

Stan faktyczny

W dniu 12 marca 2008 r. podatnicy złożyli w urzędzie skarbowym korektę zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2007, w którym wykazali podatek należny oraz podatek z odpłatnego zbycia nieruchomości i praw majątkowych. Następnie 5 maja 2008 r. podatnicy zwrócili się z wnioskiem o stwierdzenie nadpłaty w PIT za rok 2007 oraz o odroczenie terminu do złożenia oświadczenia o spełnieniu warunków do zwolnienia z PIT przychodów uzyskanych z odpłatnego zbycia nieruchomości. W uzasadnieniu wniosku podali, że w kwietniu 2008 r. złożyli zeznanie PIT-36, w którym wykazali kwotę do zapłaty, a podatek zapłacili. Wskazali, iż wynikała ona z błędnie

wykazanego podatku z odpłatnego zbycia w 2007 r. nieruchomości, którą podatniczka nabyła w drodze spadku po swoich rodzicach (w części przed 1 stycznia 2007 r., a w części po tej dacie). Podatnicy powołali się na zwolnienie z opodatkowaniu przychodów uzyskanych ze sprzedaży nieruchomości, zawarte w art. 21 ust. 1 pkt 126 ustawy o PIT, zgodnie z którym dochód ze sprzedaży nieruchomości wolny jest od opodatkowania, jeżeli podatnik był zameldowany w zbywanym budynku lub lokalu przez okres nie krótszy niż 12 miesięcy przed datą jego zbycia. Według podatników podatniczka w nabytym w drodze spadku lokalu zameldowana była w latach 1973–1987, czyli przez okres dłuższy niż 12 miesięcy, a przepis ten nie określa daty rozpoczęcia biegu zameldowania i nie uzależnia go od daty nabycia lokalu.

Organy podatkowe zakwestionowały to stanowisko. Zgodnie z ich opinią podatnicy nie dokonali czynności złożenia oświadczenia określonego art. 21 ust. 21 ustawy o PIT. Ponadto nie nabyli prawa do zwolnienia podatkowego, które jako wyjątek od zasady powszechnego opodatkowania podlega ścisłej interpretacji i nie jest możliwe odstępstwo od reguł jego stosowania. Sprawa trafiła do WSA, który uchylił zaskarżone decyzje. Zdaniem sądu dotychczas prowadzone postępowanie podatkowe nie wyjaśniło kwestii istotnych dla prawidłowego wyjaśnienia i rozstrzygnięcia sprawy.

Komentarz Deloitte

Opodatkowanie zysków ze sprzedaży nieruchomości nastrocza wiele problemów nie tylko podatnikom, lecz jak wskazuje komentowany wyrok, również organom stosującym prawo podatkowe. Wątpliwości spowodowane są wprowadzaniem w kolejnych latach zupełnie odmiennych reżimów opodatkowania wspomnianych przychodów i zmian dokonywanych w zakresie ulg oraz zwolnień mających zastosowanie w poszczególnych stanach prawnych (np. wprowadzenie w roku 2007 ulgi meldunkowej). Dodatkową przesłanką utrudniającą podatnikom ustalenie właściwych przepisów w zakresie opodatkowania zysków ze sprzedaży nieruchomości jest fakt, iż o zastosowaniu danego reżimu decyduje data nabycia nieruchomości, a nie data jej sprzedaży. Tak też, w inny sposób opodatkowane jest osiągnięcie przychodów ze zbycia nieruchomości zakupionych przed 2007 r., pomiędzy 1 stycznia 2007 r. a 31 grudnia 2008 r. oraz od stycznia 2009 r., przy czym każdy z reżimów prawnych wprowadza innego rodzaju ulgi i zwolnienia od omawianego podatku.

Stan faktyczny omawianego orzeczenia był dodatkowo skomplikowany w związku z faktem, iż podatnicy nabywali poszczególne części nieruchomości w latach, kiedy zastosowanie miały inne przepisy ustawy o PIT w zakresie opodatkowania przychodów ze zbycia nieruchomości. Ponadto poza istnieniem trzech różnych reżimów opodatkowania zysków ze sprzedaży nieruchomości brak jednolitego podejścia organów podatkowych dotyczył również stosowania poszczególnych zwolnień od tego podatku, czego przykładem w omawianym stanie faktycznym jest budząca wątpliwości interpretacja przepisów ustawy o PIT dotyczących tzw. ulgi meldunkowej dokonana przez naczelnika US i dyrektora IS. Zdaniem organów podatkowych, aby umożliwić skorzystanie z ulgi, zbywca nieruchomości powinien być w niej zameldowany przez okres co najmniej 1 roku, jednak dopiero od 1 stycznia 2007 r., kiedy wprowadzona została wspomniana ulga. Dodatkowo, w ocenie organów skarbowych, podatnicy tracą prawo do skorzystania z ulgi meldunkowej, w przypadku gdy nie jest dotrzymany 14-dniowy termin na złożenie oświadczenia o zameldowaniu w zbywanej nieruchomości. W konsekwencji organy podatkowe odmówiły podatnikowi zastosowania ulgi meldunkowej w stosunku do przychodów uzyskanych ze zbycia nieruchomości.

Sąd uchylił rozstrzygnięcie dyrektora IS, wskazując, iż przy zbyciu przedmiotowej nieruchomości należy stosować odpowiednie przepisy prawa podatkowego obowiązujące w dacie nabycia przez podatników

poszczególnych części nieruchomości, z odpowiednim uwzględnieniem ulg i zwolnień mających zastosowanie w poszczególnych stanach prawnych. Dodatkowo, orzecznictwo innych sądów bezspornie wskazuje na możliwość zastosowania ulgi meldunkowej w sytuacji zameldowania na wymagany okres 12 miesięcy w dowolnym okresie przed datą zbycia nieruchomości. Ponadto organy podatkowe powołały się na niedochowanie przez podatników 14-dniowego terminu na złożenie oświadczenia o spełnieniu warunków do skorzystania z ulgi mieszkaniowej, podczas gdy termin ten został wydłużony (do 30 kwietnia roku następującego po roku zbycia nieruchomości) przepisami rozporządzenia Ministra Finansów.

Powyższe postępowanie wskazuje na istotne komplikacje, jakie mogą się pojawić przy opodatkowaniu zysków ze sprzedaży nieruchomości. Z uwagi na zmieniające się regulacje prawne w tym zakresie oraz niejednoznaczne przepisy dotyczące ulg i zwolnień (a także często niewłaściwe ich stosowanie przez organy podatkowe) przed dokonaniem transakcji często konieczna jest konsultacja z doradcą podatkowym i potwierdzenie zakresu obowiązku podatkowego oraz możliwości skorzystania z poszczególnych ulg i zwolnień, bardzo często skutkujących całkowitym zwolnieniem z omawianego podatku. W przypadku transakcji o większej wartości można wziąć pod uwagę wystąpienie do Ministra Finansów o wydanie interpretacji indywidualnej.

Podstawa prawna

- art. 21 ust. 1 pkt 32 lit. d oraz art. 21 ust. 1 pkt 126 ustawy z 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2000 r. nr 14, poz. 176 ze zm.).

Autor: **Szymon Wojciechowski**

Global Tax24

Belgijski rząd, w ramach stymulacji krajowej gospodarki, zdecydował się na rozszerzenie katalogu sytuacji, w których podatnik VAT może się ubiegać o zwrot nadpłaty tego podatku w okresach miesięcznych. (oprac. ZZWP Deloitte)

Agio nie podlega opodatkowaniu PCC

Organ: Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie

Data: 25-11-2008

Sygnatura: IPPB2/436-373/08-2/MZ

Typ dokumentu: Interpretacja indywidualna

Teza

W razie zmiany umowy spółki podstawę opodatkowania stanowi w spółce kapitałowej wartość, o jaką zostaje podwyższony kapitał zakładowy. Zgodnie z literalnym brzmieniem ustawy o PCC czynność wniesienia określonej kwoty na kapitał zapasowy spółki nie jest objęta przepisami tej ustawy, a zatem nadwyżka wynikająca z objęcia udziałów w podwyższonym kapitale zakładowym spółki po cenie wyższej od wartości nominalnej udziałów przelana do utworzonego w spółce kapitału (funduszu) zapasowego nie podlega PCC.

Stan faktyczny

Nadzwyczajne zgromadzenie wspólników podjęło uchwałę o podwyższeniu kapitału zakładowego. Drugą uchwałą postanowiło, że nadwyżka wynikająca z objęcia udziałów w podwyższonym kapitale zakładowym wnioskodawcy po cenie wyższej od wartości nominalnej udziałów zostanie przelana do utworzonego u wnioskodawcy kapitału (funduszu) zapasowego. Czy nadwyżka wynikająca z objęcia udziałów w podwyższonym kapitale zakładowym po cenie wyższej od wartości nominalnej udziałów przelana do utworzonego w spółce kapitału (funduszu) zapasowego podlega PCC?

Komentarz Deloitte

Interpretację potwierdzającą, że PCC podlega wyłącznie nominalna wartość podwyższenia kapitału, należy uznać za słuszną. Ustawa o PCC nie daje podstaw, by w przypadku aportu do spółki kapitałowej opodatkowaniu podlegać miało samo wniesienie wkładów lub też by ustalać podstawę opodatkowania w odniesieniu do wartości wkładu. Przepisy w tym zakresie wyraźnie stanowią, że w przypadku spółki kapitałowej czynnością podlegającą opodatkowaniu jest sama zmiana umowy spółki polegająca na podwyższeniu wartości kapitału, niezależnie od faktycznej wartości przedmiotów wkładu. Należy jednocześnie pamiętać, że w przypadku aportów do spółek osobowych (gdzie z natury rzeczy nie występuje kapitał zakładowy) podstawą opodatkowania jest wartość wnoszonych wkładów. Stąd w przypadku spółek nieposiadających osobowości prawnej podstawa opodatkowania związana będzie z realną wartością wkładów niezależnie od tego, w jaki sposób wniesienie wkładu wpływa na udział danego wspólnika w spółce. Niezależnie od komentowanej interpretacji warto zwrócić uwagę na istotną wątpliwość dotyczącą tego, czy wszelkie operacje podwyższenia kapitału w wyniku aportu powinny w ogóle podlegać PCC. Biorąc pod uwagę regulacje UE dotyczące podatków kapitałowych, istnieją silne podstawy, by twierdzić, że w określonych przypadkach aporty (np. przedsiębiorstwa) nie powinny w ogóle podlegać PCC, gdyż przepisy ustawy o PCC w tym zakresie są sprzeczne z prawem wspólnotowym. Podejście to znalazło potwierdzenie także w orzecznictwie WSA. Jakkolwiek orzeczenia nie są w tym zakresie jednolite, otwierają jednak one wielu podatnikom drogę do dochodzenia zwrotu PCC zapłaconego od roku 2004.

Podstawa prawna

- art. 1 ust. 3 pkt 2 i art. 6 ust. 1 pkt 8 lit. b ustawy z 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych (Dz.U. nr 86, poz. 959 ze zm.).

Autor: **Aleksander Kot**

Global Tax24

Zapraszamy do wysłuchania archiwalnych nagrań webcastów, które znajdują Państwo na stronie www.deloitte.com/pl/webcast. (oprac. ZZWP Deloitte)

Kontakty

Sławomir Czajka
Starszy Konsultant
Dział Doradztwa
Podatkowego Deloitte
+48 (71) 337-64-67
szczajka@deloittece.com

Dorota Kacprzak
Menedżer
Dział Doradztwa
Podatkowego Deloitte
+48 (22) 511-05-69
dkacprzak@deloittece.com

Adam Waclawczyk
Menedżer
Dział Doradztwa
Podatkowego Deloitte
+48 (12) 622-43-90
awaclawczyk@deloittece.com

Szymon Wojciechowski
Starszy Konsultant
Dział Doradztwa
Podatkowego Deloitte
+48 (22) 511-05-80
swojciechowski@deloittece.com

Dominik Arędzki
Starszy Konsultant
Dział Doradztwa
Podatkowego Deloitte
+48 (42) 290-61-18
daredzki@deloittece.com

Joanna Zawiejska-Rataj
Starszy Konsultant
Dział Doradztwa
Podatkowego Deloitte
+48 (61) 860-21-65
jzawiejska@deloittece.com

Hubert Cichoń
Starszy Menedżer
Dział Doradztwa
Podatkowego Deloitte
+48 (22) 511-05-90
hcichon@deloittece.com

Aleksander Kot
Menedżer
Dział Doradztwa
Podatkowego Deloitte
+48 (22) 511-04-21
alkot@deloittece.com

Odwaga, by wskazywać drogę Inspiracja, by tworzyć przyszłość

W Deloitte przyszłość jest dla nas inspiracją, a każde nowe wyzwanie szansą na rozwój. Od lat wskazujemy naszym klientom drogę na szczyt. Inspirujemy i dzielimy się wiedzą, by stali się liderami w swoich branżach.

We wszystkim, co robimy, koncentrujemy się na przyszłości. Z naszej przeszłości czerpiemy wiedzę i doświadczenie. To, obok pracowników, nasza największa siła. Doskonale rozumiemy potrzeby biznesowe naszych klientów. Dzięki praktycznym planom działań i kompleksowym rozwiązaniom, które dostarczamy, firmy na całym świecie każdego dnia tworzą przyszłość biznesu.

Nasze usługi

Jesteśmy jedną z największych i najdynamiczniej rozwijających się spółek doradztwa podatkowego w Polsce. Ponad 280 specjalistów ze wszystkich dziedzin prawa podatkowego na bieżąco śledzi i analizuje zmiany w przepisach, zapewniając klientom kompleksową obsługę wszystkich zagadnień prawnopodatkowych mających wpływ na prowadzenie działalności gospodarczej. Obsługujemy kilkaset podmiotów gospodarczych, wśród nich największe firmy na rynku.

Polska sieć biur Deloitte świadczących usługi doradztwa podatkowego obejmuje Warszawę, Gdańsk, Katowice, Kraków, Łódź, Poznań, Szczecin i Wrocław.

Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom klientów, stworzyliśmy interdyscyplinarne zespoły branżowe oraz specjalistyczne zespoły techniczne.

Świadczymy usługi z zakresu:

- podatku dochodowego od osób prawnych (CIT),
- cen transferowych,
- międzynarodowego prawa podatkowego,
- podatków pośrednich (VAT, akcyza, cło),
- fuzji i przejęć,
- postępowań podatkowych i sądowych (włącznie z reprezentacją klientów przed NSA),
- podatku dochodowego od osób fizycznych (PIT), w tym doradztwa dla osób oddelegowanych do pracy za granicą,
- podatku od nieruchomości,
- dotacji i ulg inwestycyjnych,
- zarządzania ryzykiem podatkowym,
- podatku odroczonego.

Specjalizujemy się w kompleksowej obsłudze branż:

- finansowej,
- paliwowo-energetycznej,
- telekomunikacyjnej,

- informatycznej,
- chemicznej,
- farmaceutycznej,
- nieruchomości,
- motoryzacyjnej,
- dóbr szybkozbywalnych,
- handlu detalicznego,
- produkcyjnej.

Stworzyliśmy także specjalistyczne zespoły dla klientów z poszczególnych obszarów językowych:

- German Desk,
- French Desk,
- Japanese Desk,
- Korean Desk.

W ramach świadczonych usług prowadzimy:

- doradztwo bieżące,
- sporządzanie deklaracji podatkowych,
- asystę przy transakcjach,
- doradztwo restrukturyzacyjne,
- projekty optymalizacji podatkowej,
- przeglądy podatkowe,
- badania due diligence,
- postępowania podatkowe,
- szkolenia i warsztaty podatkowe.

Biura

Centrala

Warszawa

ul. Piękna 18, 00-549 Warszawa

Tel. (22) 511 03 74

Fax (22) 511 08 13

Biura regionalne

Gdańsk

ul. Arkońska 6, 80-387 Gdańsk

Tel. (58) 761 67 90

Fax (58) 761 67 61

Katowice

ul. Uniwersytecka 13, 40-007 Katowice

Tel. (32) 603 03 30

Fax (32) 603 03 31

Kraków

Al. Armii Krajowej 16, 30-150 Kraków

Tel. (12) 622 43 40; 622 43 80

Fax (12) 622 43 43; 622 43 83

Łódź

ul. Traugutta 25, 90-113 Łódź

Tel. (42) 290 61 00

Fax (42) 290 61 01

Poznań

ul. Marcelińska 90, 60-324 Poznań

Tel. (61) 860 21 00

Fax (61) 860 21 01

Szczecin

Plac Rodła 8, 70-419 Szczecin

Tel. (91) 359 40 65

Fax (91) 359 40 66

Wrocław

Rynek 7, 50-106 Wrocław

Tel. (71) 344 71 20; 344 71 21

Fax (71) 344 71 25

Więcej informacji o Dziale Doradztwa Podatkowego:

www.deloitte.com/pl/podatki

Nieodpłatne serwisy Deloitte:

www.deloitte.com/pl/subskrypcje

Deloitte świadczy usługi audytorskie, konsultingowe, doradztwa podatkowego i finansowego klientom z sektora publicznego oraz prywatnego, działającym w różnych branżach. Dzięki globalnej sieci firm członkowskich obejmującej 140 krajów oferujemy najwyższej klasy umiejętności, doświadczenie i wiedzę w połączeniu ze znajomością lokalnego rynku. Pomagamy klientom odnieść sukces niezależnie od miejsca i branży, w jakiej działają. 150 000 pracowników Deloitte na świecie realizuje misję firmy: stanowić standard najwyższej jakości.

Specjalistów Deloitte łączy kultura współpracy oparta na zawodowej rzetelności i uczciwości, maksymalnej wartości dla klientów, lojalnym współdziałaniu i sile, którą czerpią z różnorodności. Deloitte to środowisko sprzyjające ciągłemu pogłębianiu wiedzy, zdobywaniu nowych doświadczeń oraz rozwojowi zawodowemu. Eksperti Deloitte z zaangażowaniem współtworzą społeczną odpowiedzialność biznesu, podejmując inicjatywy na rzecz budowania zaufania publicznego i wspierania lokalnych społeczności.

Nazwa Deloitte odnosi się do Deloitte Touche Tohmatsu, podmiotu prawa szwajcarskiego i jego firm członkowskich, które stanowią oddzielne i niezależne podmioty prawne. Dokładny opis struktury prawnej Deloitte Touche Tohmatsu oraz jego Firm Członkowskich można znaleźć na stronie www.deloitte.com/about. Dokładny opis struktury prawnej Deloitte w Polsce można znaleźć na stronie www.deloitte.com/pl/onas

Deloitte zastrzega sobie prawo do usuwania z listy subskrybentów Tax24 osób i firm bez podawania przyczyny.

Biuletyn Tax24. Przegląd interpretacji i orzeczeń podatkowych z komentarzem nie stanowi porady prawnej ani podatkowej i nie może być za taką uznawany. Deloitte Doradztwo Podatkowe sp. z o.o. nie ponosi odpowiedzialności za wykorzystanie informacji zawartych w tym biuletynie lub decyzje podjęte na ich podstawie i ich skutki, bez wcześniejszego zasięgnięcia opinii specjalistów Deloitte Doradztwo Podatkowe sp. z o.o.

A member firm of Deloitte Touche Tohmatsu

© 2009 Deloitte Doradztwo Podatkowe Sp. z o.o.